

NETFLIX

SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NETFLIX-SOROZAT

Rebecca Tinker

CARMEN, A MESTERTOLVAJ

Gina Rodriguez előszavával

CARMEN, A MESTERTOLVAJ

Rebecca Tinker adaptációja
Készült Duane Capizzi televíziós sorozata alapján

Most saját gyártású Netflix-sorozatként is látható

Gina Rodriguez
előszavával

HOUGHTON MIFFLIN HARCOURT
BOSTON NEW YORK

ELŐSZÓ

Írta: Gina Rodriguez

CARMEN SANDIEGO MINDIG IS HŐS VOLT A SZEMEBEN. Ami lehet, hogy furcsán hangzik, hiszen sokáig szinte csak annyit lehetett tudni róla, hogy mestertolvaj. Márpedig tolvaj nem akartam lenni, annyi biztos.

A testvéreimmel együtt Carmen Sandiegón nőtünk fel. Videójátékban és tévévetélkedőben hajkurásztuk körbe-körbe a föld körül, jóllehet arról, hogy ki is ő, és miért csinálja, amit csinál, nem sokat tudtunk. Egyvalamit viszont tudtunk: Carmen Sandiego utazik – a világot járja, újabb és újabb helyeket fedez fel, és különféle kultúrákkal ismerkedik meg. Márpedig ezt az oldalát bálványoztam. Carmen történetének többi részét homály fedte, de a képzeletem kitöltötte a hézagokat. Világot akartam látni, és szivacsként szívni magamba az ismereteket, pontosan úgy, mint Carmen Sandiego.

Ezentúl azonban nem kell a képzeletünkre bízunk Carmen történetét. Miután éveken

át kérdeztük, „Hol az ördögben van Carmen Sandiego?”, ideje feltennünk egy még ennél is fontosabb kérdést: *kicsoda* Carmen Sandiego? Mi a története? Honnan jön? Miért lop? És hogyan lett ilyen profi ebben?

Carmen legbelül erős, szerény és bátor nő, aki, miközben próbálja begyógyítani a múltjából eredő sebeket, sokaknak segít. Nem gondolom, hogy bárki is úgy válik hőssé vagy példaképpé, hogy előre eltervezi. Szerintem ez nem így működik. De ha eltökéled magadban, hogy követed az álmaidat – célokat tűzöl ki magadnak, és kemény munkával, kitartóan, hittel és becsülettel küzdesz értük –, akkor elindulsz egy olyan úton, amit a benned ragyogó fény hatására mások is követni akarnak majd. Ha eltökéled, hogy a lehető legjobbat hozod ki önmagadból, az csakis jó irányba vezethet. Carmen pedig ezt teszi – ha próbálkozások és tévedések árán is. Természetes, hogy az út buktatókkal jár. De Carmen megmutatja nekünk, hogy ha teret adsz a kudarcnak és az elutasításnak, és belátod, hogy azok az élet nélkülözhetetlen velejárói, akkor csak még inkább megerősítenek a sikerhez vezető utadon.

Carmen hangjaként egy olyan félelmet nem ismerő, bármire képes nőt van alkalmam

megszemélyesíteni, amilyen magam is lenni szeretnék. Carmen kiáll a meggyőződése mellett. Esélyt kínál azoknak, akiknek nincsen, emiatt jelent számomra követendő példát. Én is ugyanezt szeretném elérni az életemmel: szeretnék lehetőséget teremteni ott, ahol azt látom, nincsen, szeretném megosztani és továbbadni mindazt a jót, ami megadatott nekem, hogy még több jónak teremtsék helyet, és még többet adhassak át másoknak.

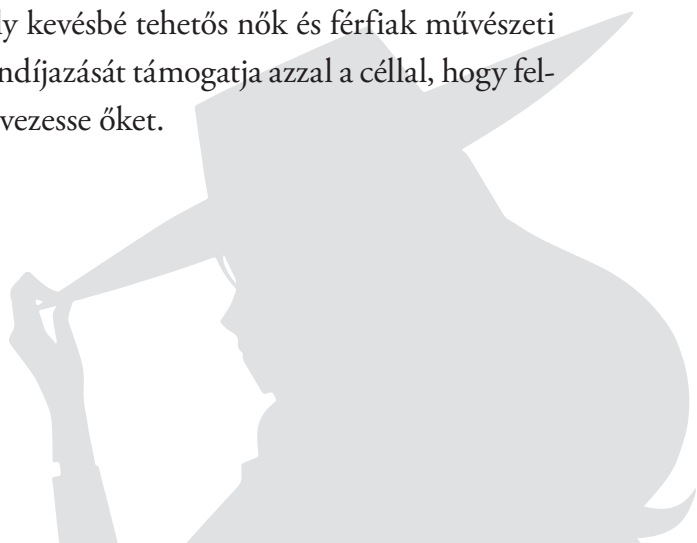
Nagyon szerencsés vagyok, hogy része lehetek Carmen Sandiego világának. Amikor megkerestek a feladattal, konkrétan elsírtam magam. El sem tudtam hinni, hogy én lehetek Carmen Sandiego hangja. Tudtam, hogy az egyik korábbi változatban egy gyerekkori példaképem, Rita Moreno kölcsönözte a hangját Carmennek, és úgy éreztem, ezáltal hozzám kerül a stafétabot. Korábban sosem volt olyan munkám, amit a családom is ismert volna, most viszont nagyon jó volt elmondani nekik, hogy én leszek az új Carmen. Ez végre olyan szerep volt, amit mindannyian ismertek, és alig hitték el, hogy ekkora megtiszteltetés ért. Tudom, gyerekkoromban milyen fontos volt nekem olyasvalakit viszontlátni a tévéképernyőn, aki engem képvisel. Remélem, hogy Carmen Sandiego ma is egy olyan megszemélyesítője a bátorságnak, az erőnek és a

feminizmusnak, amilyennek gyerekként elképzeltem. Ha követed az álmaidat, azzal másokat is felszabadítasz, hogy kövessék a sajátjukat. Számomra rengeteg munkával járt a felkészülés, hogy megtegyem magamban azt az önfogadást és öntudatot, aminek birtokában félelem nélkül indulhatok az álmaim nyomába. Csakúgy, mint Carmen.

GINA RODRIGUEZ CHICAGÓBAN SZÜLETETT és nőtt fel. A New York-i Tisch Művészeti Iskolában végezte tanulmányait, jelenleg Los Angelesben él. Gina a *Szeplőtelen Jane* című televíziós sorozat címszerepében látható, amiért 2015-ben elnyerte a legjobb női főszereplőnek járó

Golden Globe-díjat a televíziós vígjátéksorozat kategóriában. Ő kölcsönzi a hangját Carmen Sandiegónak a Netflix animációs filmsorozatában. Színészi munkája mellett vezető szerepet játszik a nők egyenjogúságára és felemelésére törekvő mozgalomban. Elhivatottságát bizonyítja, hogy saját produkciós céget hozott létre *I Can and I Will* (Képes vagyok rá és meg is teszem) néven, amelynek küldetése olyan műalkotások létrehozása, amelyek azokról mesélnek, akik hagyományosan kevésbé látszódnak és kevésbé hallható a hangjuk. Továbbá családjával létrehozta a *We Will* (Megtesszük) alapítványt, amely kevésbé tehetős nők és férfiak művészeti nevelését és ösztöndíjazását támogatja azzal a céllal, hogy felkarolja és sikerre vezesse őket.

1. FEJEZET

A FRANCIAORSZÁGI POITIERS ÓDON VÁROSA FÖLÖTT lenyugvóban volt a nap. A középkori templomok az alkony aranszínű fényében ragyogtak, a város lakói hazafelé tartottak a macskaköves utcákon.

Volt azonban egy poitiers-i lakos, akinek esze ágában sem volt hazamenni ezen az estén.

Chase Devineaux felügyelő úgy szorította a kormányke-reket a főtéren veszteglő, fényes, fekete autójában, hogy egészen belefehéredett az ökle.

Az elmúlt két napban, amióta csak szárnyra kapott a hír, hogy Carmen Sandiego, a hírhedt világutazó tolvaj a városban van, az Interpol francia rendőrtisztje minden ébren töltött pillanatát annak szentelte, hogy megszervezze a tolvaj-nő elfogatását. Mindenki Carmen Sandiegót akarta, neki mégis sikerült a világ minden táján kicseleznie a nyomozókat és a rendőröket. Chase nem aludt – szinte enni sem evett –, hiszen tudta, alighanem ez az egyetlen esélye, hogy

letartóztassa. A mestertolvaj végre az ő területén járt, ezt az alkalmat pedig nem szalaszthatta el. *Elkapom, az életem árán is*, gondolta magában Chase.

Odafordult Julia Argent-hoz, aki mellette az anyósülésen elmélyülten tanulmányozta az adatokat a tabletjén. Julia nemrég került az Interpolhoz, rövidre vágott, fényes, fekete haja volt, és kerek szemüvege, ami felnagyította egyébként is nagy, barna szemét. Félig kínai, félig brit származású volt, és köpte-vágta a történelmet és a nyelveket. Ám a *legeslegjobb* abban volt, hogy logikus gondolkozásával problémákat oldjon meg. Chase már pár együtt töltött munkanap után megértette, hogy ha Juliának a tapasztalatlanságból eredően vannak is hiányosságai, az esze bőven kárpótolja azokért. És bár sosem ismerte volna be, ez megrémítette.

Julia megigazította a szemüvegét, és figyelmesen szemügyre vette a kijelzőn legördülő homályos képeket. Valamennyi felvételen ugyanaz a nő szerepelt, a világ legegzetikusabb helyszínein. Az egyikén egy hongkongi bankból sétált ki. A másikon vonatra szállt Norvégiában. A titokzatos nő mindegyik fotón ugyanazt a rikító vörös ballonkabátot viselte, és hozzá ugyanolyan színű, tökéletes szögben megbillentett kalapot. Ám az arca egyikén sem látszott, mintha csak pontosan tudta volna, melyik pillanatban kell elfordulnia, hogy a vonásai rejtve maradjanak.

– Ez a *Carmen Sandiego* csak az elmúlt néhány héten milliókat lopott el egy svájci bankból, kirabolt egy drága kairói

galériát és egy sanghaji vidámparkot! – kiabálta Chase, és még erősebben markolta a kormányt.

Julia bólintott, de közben nem vette le a szemét az adatról.

– Rá kell jönnünk, mi bennük a közös. Uram, nem tartja különösnek, hogy minden akciója előtt nyilvánosan is megjelenik, mintha be akarná jelenteni, hogy készül valamire? Mint ahogy ma is itt, Poitiers-ben, abban a kávézóban?

Chase dörmögött valamit az orra alatt. Őt is ugyanezek a kérdések foglalkoztatták hetek óta. Miért akarná egy tolvaj felhívni magára a figyelmet azzal, hogy nyomokat hagy, és ilyen rikító ruhát visel? Vajon Carmen Sandiego számára az egész csak játék? *Kapj el, ha tudsz!*

Egy legyintéssel elhessegette a gondolatot.

– Nem számít – mondta határozottan. – Most itt van az én városomban, Ms. Argent, és én el is fogom kapni!

Julia hirtelen valami homályos piros foltra lett figyelmes, amint egy alak keresztülsuhant az utcán, épp az autójuk előtt. Elakadt a lélegzete. *Csak nem lehet?*

Chase Devineaux nem látta a vörös alakot az orra előtt, csak folytatta a monológját:

– Maga még új az egységnél, ezért jobb, ha háttérben marad, és csak figyel, hogyan dolgozom, és hogyan kapom el a tolvajt!

Julia hirtelen kihúzta magát, és gyorsan a nőre mutatott.

– Uram! Ott van!

Chase sértődött, hogy félbeszakították, lassan arrafelé fordult, amerre Julia mutatott, közben bosszúsan sóhajtott. *Az újoncok manapság túl könnyen izgalomba jönnek*, gondolta magában.

Aztán meglátott egy vörös kalapot az utcán. Elkerekedett a szeme. Ez a vörös ruhás nő!

– *La Femme Rouge!* – kiáltott fel Chase.

Carmen Sandiego fellőtt egy csáklját, és kecsesen ellibbent a háztetők irányába. Ott volt az orra előtt – most pedig kereket old!

AZ EGYIK FERDE, NARANCSSÁRGA HÁZTETŐN CARMEN Sandiego felpillantott a poitiers-i horizontra, és megállt, hogy kigyönyörködje magát a bámulatos kilátásban. A távolban a Saint-Pierre-székesegyház tornyai világlottak a nap sápadt fényében. Carmen hosszú, barna haja hullámos fűrtökben omlott alá vörös kalapja alól. Felbillentette a kalapját a szeméből, és nagyot sóhajtva bámulta a látványt.

Nem tudott ráunni arra a sokféle varázslatos látnivalóra, ami különböző új és izgalmas helyeken várta a világban. Bár jól tudta, minden perc számít, most sem bírta ki, hogy egy pillanatra meg ne álljon, és rá ne csodálkozzon Franciaország szépségére.

– A városnézést talán jobb volna a meló utánra hagyni – szólalt meg egy kamasz fiú hangja a fülében.

Carmen megérintette a fülbevalónak álcázott fülhallgatót, és szárazon válaszolt:

– Örülök, hogy te is itt vagy, Player.

– A világért sem hagynám ki, hogy veled bulizzak, Vörös.

Player Carmen San Diego bizalmasa és, mondhatjuk, a legjobb barátja volt, habár személyesen még sosem találkoztak. Player elképesztő hekkertudománya messze megelőzte az éveit. Carmen a bevetésein idővel egyre erősebben támaszkodott a számítógépszénre.

– A poitiers-i városnézésed következő állomása... ötven méterre van, nyílegyenesen előre – navigált Player.

Carmen háztetőről háztetőre szökkenve továbbiramodott, csizmája úgy kopogott a cserepeken, akár a kasztanyetta. Ahogy egyik épületről a másikra ugrált, a háztetők meredek lejtése a legkisebb nehézséget sem jelentette neki.

Hamarosan elérte célpontját, egy francia kastély legfelső emeleti lakását. Az épület falait befutotta a szőlő, a levelek egy terasz fölé csüngtek, ahol Carmen nagy üvegajtót vett észre. *Csakhogy én nem az ajtón megyek be*, gondolta magában halványan elmosolyodva.

Carmen egy utolsó könnyed mozdulattal felszökött a padlástetőre, aztán körbenézett, amíg meg nem találta, amit keresett – egy tetőablakot. Letérdelt, és megvizsgálta

az ablakhoz rögzített riasztószerkezetet. Ha megpróbálná kinyitni az ablakot, mielőtt kiiktatja a riasztót, Franciaország összes rendőre egy pillanat alatt a nyakán lenne.

Carmen másodpercnyi késlekedés nélkül egy rúzszt húzott elő a kabátzsebéből, és kitekerte. De ő nem az a fajta volt, aki melő közben áll neki kisminkelni magát. Sokkal jobban érdekelt a rúzs dobozából előcsavarodó high-tech csatlakozó. Becsúsztotta a riasztószerkezet oldalába, és *katt*.

– Kozmetika és elektronika – mondta Carmen mosolyogva. – Mit gondolsz, Player, ki tudod nyitni nekem?

– Frekvencia keresése... biztonsági kód feltörése... – dünnyögte a fiú. Carmen idáig hallotta villámgyors gépelést a kanadai Ontarióból, ahol lakott. Bár sosem látta Player hekkerállomását, biztos volt benne, hogy több monitorral és mindenféle csúcstechnológiával van felszerelve. – És már bent is vagy! Riasztó kiiktatva.

A riasztó lámpácskája pirosról zöldre váltott. Carmen félrehúzta a napfénytetőt. *Túlságosan egyszerű*, gondolta. Jobban élvezte, ha meg kellett mutatnia, mit tud.

– Lehet, hogy csapda – figyelmeztette Player.

– Derítsük ki!

Carmen csáklját vett elő a ballonkabátjából. Divatos, vörös kabátjának belsejében mindig kéznél voltak a legkülönbébb eszközök. A csáklját a napfénytető széléhez rögzítette, majd leereszkedett a kastélyba.

Carmen hamarosan kész tolvajparadicsomban találta magát. Díszes páncélzatok, felbecsülhetetlen értékű faliszőnyegek vették körül, a kandallópárkányon kecses porcelánvázák sorakoztak. Földet érve letette a lábát, mire...

Katt!

Váratlanul egy rejtett nyílás tárult fel a falon, és nyílzápor lövellt ki belőle. A hegyes fémnyilak halálos iramban tartottak egyenesen Carmen felé. Nem volt vesztegetni való ideje. Megragadta a közelében álló egyik páncélzat pajzsát, és védekezően feltartotta. A nyilak tompa pufogással csapódtak a pajzsba.

Amikor meglátta a nyilakkal tűzdelt középkori pajzsot, felszisszent. Furdalta a lelkiismeret, amiért tönkretett egy ilyen értékes antik műremeket, de félretette a pajzsot, és elindult a kastélyban.

Más bizonyára kiborult volna, hogy nyilakkal lövöldöznek rá, de Carmen Sandiego számára ez sem volt más, csak egy átlagos keddi nap.

Carmen körülnézett a tágas nappali szobában, és a szeme megakadt egy padlótól plafonig érő könyvespolcon.

– Nem itt kellene lennie a páncélteremnek? – kérdezte, miközben a kezével végigsimította a polcot.

– A tervrajz szerint igen – erősítette meg Player.

Carmen megkopogtatta a polcot, ami erre üreges visszhangot hallatott. Gyorsan megvizsgálta a falat, hiszen

tudta, valahol ott kell lennie az ajtónak. Felnyújtotta a karját, és meghúzott egy bronz gyertyatartót a falon. *Bingó!* Vigyorogva nézte, hogy a könyvespolc félrecsúszik, és mögötte egy fémajtó tűnik fel.

A pánceleterem ajtaját elektronikus számszár védte, így Carmen újabb eszközt vett elő a kabátjából, ezúttal egy kicsi, de okos számbillentyűzetet. Megnyomott rajta egy gombot, mire számok villantak fel a kijelzőn, mintha a szerkezet a pánceleterem kódját próbálná megfejteni. Egy pillanattal később már mutatta is a kész számsort. *Szezám, tárulj!*, gondolta Carmen, amikor kinyílt az ajtó. Belépett.

A pánceleterem masszív, barlangszerű helyiség volt. A falak mentén csillogó ékszerek és ősi műtárgyak sorakoztak. Egy vagyont érhettek. Az igazi kincs azonban a szoba közepén állt, egy üvegállványon. Miközben elindult felé, Carmen egyre izgatottabb lett.

Egy focilabda nagyságú, kék ékkő volt előtte. A gyűjtők és a régészek Visnu szeme néven ismerték. Lenyűgöző látvány volt, ráadásul Carmennek sok-sok évvel korábban egyszer már volt szerencséje hozzá.

Most azonban nem volt ideje arra, hogy a múlton megregjen. Gyorsan az állványhoz lépett, hogy magához vegye a Visnu szemét. Ám akkor megakadt a tekintete valamin a terem sarkában.

Tátva maradt a szája.

– *Ez nem lehet!*

– Vörös? Mi a gond?

Carmen nyelt egyet, próbálta feldolgozni, amit lát.

– Valami olyasmi van előttem, amiről azt hittem, sosem fogom viszontlátni – felelte Playernek érzelemtől rekedten.

– Ez a valami értékesebb, mint a Visnu szeme? Érted, az ékkő, ami akkora, mint a fejem? – kérdezte Player értetlenül, hogy mégis mi lehet az, ami így elterelte Carmen figyelmét a küldetéséről.

Mielőtt Carmen válaszolhatott volna, hangos dörömbölés hallatszott az emeleti lakás ajtaján.

– Interpol! Nyissák ki az ajtót!

Carmen megfordult. A szája sarkában mosoly bujkált. Pontosan az *efféle* kihívásokat szerette.

CHASE DEVINEAUX FELÜGYELŐ TUDTA, LE KELL CSAPNIA AZ alkalomra, ha el akarja kapni Carmen Sandiegót.

– Kinyitni! Interpol! – kiáltotta újra, majd teljes erejéből nekirohant az ajtónak, ami erre kinyílt.

A páncélteremhez rohant, és épp arra ért oda, hogy a vörös kabátos Carmen Sandiego a vállára lendíti fekete hátizsákját, benne valami kerek tárggyal. Chase arca elvörösödött a dühtől.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Megállni! Tolvaj!

Chase Carmen után vetette magát, de ő lerántott a falról egy középkori szövetet, és meglepette, mint egy spanyol torreádor a bika előtt. Úgyesen meglökte a férfi feje fölött lógó faliszőnyeget, mire teljes sötétség borult a felügyelőre. Chase kapálózva rángatta le magáról a szőnyeget, és amikor végre félrehajította, a szeme szikrákat szórt.

– Chase Devineaux felügyelő, nemde? – kérdezte Carmen Sandiego fanyar mosollyal.

Chase meghökkenve meredt rá. *Honnan tudja a nevem?*, kérdezte magában. A zsebéhez kapott, és döbbsenten észlelte, hogy üres.

Carmen Sandiego felmutatta a jelvényét, aztán visszadobta neki. Chase-nek tátva maradt a szája. *Ezt meg hogy kaparintotta meg?*

– Lássuk, mit tud, Chase! – mondta.

Mielőtt a felügyelő bármit is felelhetett volna, Carmen felöltötte a csáklyáját, és eltűnt a tetőablakon át.

Chase körbenézett. A hatalmas ablakok mögött tűzlépcsőt pillantott meg – ennek a tetőre kell vezetnie! Kilökte az ablakot, felrohant a tűzlépcsőn, és kiugrott a tetőre. Érezte, ahogy peregnek a másodpercek, miközben Carmen Sandiego sebesen szaladt előtte a francia háztetőkön.

– Megparancsoltam, hogy álljon meg! – kiáltott utána Chase, miközben próbált lépést tartani vele.

Meglepetésére Carmen megállt és megfordult.